

finder for øvrigt ikke, at der er nogen som helst Risiko for Staten ved at gaa med til at garantere Renten for de øvrige Kreditforeninger. Naar man gennemser de forskellige Kreditforeningers Regnskaber, vil man finde, at Gennemsnitsbeløbet af de Laan der heds, er saadant noget som 45 à 46 pCt. af Burderingssummen, og at deres Reserverfond er saadant noget som 2, 3—5 pCt. eller ogsaa derover. Og tager man f. Eks. og beregner Gennemsnittet af Ublaansbeløbet til 46 pCt. og Reserverfonden f. Eks. til 2,6 pCt. og den tinglaeste Behæftelse af det solidariske Ansvar, som er 40 pCt. af Hovedstolen, vil det i dette Tilfælde udgøre 18,4 pCt., saa vilde Gjendommenes Værdi være gaaet ned til $\frac{1}{4}$ af deres Burderingssum, for Statens Garanti blev effektiv, for saa vidt som den først træder til, efter at Kreditforeningernes egne Reserverfond saavel som den solidariske Ansvarlighed, Behæftelse, er gaaet med. Derfor skønner jeg egentlig ikke, at Staten risikerer noget ved at garantere Renten lige saa vel for de andre som for Husmandskreditforeningen, for hvis man skulde tænke sig, at Gjendommenes Værdi faldt ned til $\frac{1}{4}$ af deres Burderingssum, vilde selvfølgelig Statens Kredit ogsaa være faldet paa samme Maade; og det vilde da i og for sig ikke bethede stort, selv om den hæftede der som Garant for Renten. Den eneste vægtige Indvending, jeg har hørt, og som der selvfølgelig ogsaa maa tages Hensyn til, er den, at Statens egen Kredit i Ulandet svækkes, naar den skulde staa som Selvstyldner for private Kreditforeningers Ublaansbeløb til 5—600 Millioner Kroner, og det kan selvfølgelig heller ikke nægtes, at sligt jo kan ske. Men naar man ser paa Forholdene, som de virkelig ere, tror jeg alligevel ikke, at Staten vilde risikere noget, og hvis man gik ind paa saadant noget, var det en Selvfølge, at Staten da ogsaa maatte have større Ret til at gøre Tilsyn med Kreditforeningernes Bestyrelse end nu. Med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder kan jeg for øvrigt i det væsentlige være enig med den ærede sidste Taler; jeg tror ligesom han, at det ikke er rigtigt at lade fast at de uamortisable Laans Størrelse ikke maa overstige 30 pCt. af Burderingssummen. Jeg tror, det var bedre, at man fastsatte Forholdet efter Ublaansbeløbet, thi det sker jo ikke saa sjældent, at man virkelig finder Burderinger, som kunne være for høje, og naar man saa skulde rette sig efter dette her, forekommer det mig, at det ikke vilde blive saa heldigt; det vilde være heldigere, hvis man rettede det dertil, at de uamortisable Laan maatte andrage indtil $\frac{1}{3}$ eller, som

det ærede Medlem nævnte, til $\frac{1}{10}$ af det Ublaansbeløb, som Direktionen tilstaa vedkommende, der begærer Laanet. Bestemmelsen i Punkt 2 ville Kreditforeningerne vistnok være meget vel tilfredse med: at Bidraget til Reserve- og Administrationsfonden, som plejer at være 2 pCt., betales i 4 Terminer i Stedet for at indbetales straks en Gang for alle, og jeg for mit Vedkommende tror ogsaa, at man maatte kunne gøre Reserverfonden mindre, sætte den til 1 pCt. som Minimum i Stedet for 2, det er der vist egentlig ikke nogen Risiko ved. Med Hensyn til det solidariske Ansvar var den ærede sidste Taler betænkelig ved, at det blev beregnet saaledes, som af den ærede Minister her foreslaaet. Det er jeg for øvrigt ikke saa bange for, jeg forstaaer det nemlig saaledes, at de 40 pCts Behæftelse paa Hovedstolen beholder man alligevel udadtil, det er kun Beregningen indadtil i Kreditforeningen mellem de forskellige Serier, som beregnes herfter, og hvis det er rigtigt, har jeg ikke nogen som helst Betænkelighed ved at gaa med til Ministerens Forslag. Jeg har heller ikke den Tro, som det ærede Medlem, der talte sidst, at det kunne føre til, at de ny Serier væsentlig bleve Saantagere med 2den Prioritet, om man vil kalde det saa, altsaa Laan, der staa i samme Kreditforening, men i en anden Serie, og altsaa komme til at staa med ringere Sikkerhed. Det tror jeg egentlig ikke paa, fordi, naar Medlemmer i en Kreditforening have afdraget et større Beløb, som de have i de ældste Serier, hører det dog til Sjældenhederne, at de nøjes med et Tillægslaan, selv om de kunne saa det saaledes, som de ville saa det efter denne Beregning af det solidariske Ansvar. Mange af dem vilde alligevel foretrække at indbetale deres gamle Restgæld og gaa fuldstændig over, fordi de alligevel skal forrente den oprindelige Hovedstol af det første Laan. Jeg har altsaa ikke samme Betænkelighed, jeg mener, at den Maade at beregne paa, vil være til Held for Kreditforeningerne, fordi Medlemmerne saa virkelig kunne tage sig et Tillægslaan i den ny Serie, uden at dette Laan bliver formindsket, saaledes som det tidligere gjorde, paa den Maade, som det solidariske Ansvar beregnes. Jeg er ikke sikker paa, hvorvidt det vil være heldigere, naar Punkt 4 bliver saaledes, som den ærede Indenrigsminister foreslaar. Saa vidt jeg ved, forholder det sig saaledes nu, at naar en af de gamle Kreditforeninger overtager et Pant, saa skal den saa vidt mulig lade foretage en Takstationsforretning over Pantet, og saa maa den ikke lade staa mere Laan inde end $\frac{2}{5}$ eller 60 pCt. efter den ny Burderings-